

[Effersøe.]

maa man være klar over, at det ikke tillige kan være lovgivende i samme Retning. Det, der hidtil er passeret i denne Sag, og som sker, hvis det høje Ting vedtager det foreliggende Lovforslag, er fuldstændig stemmende med den gældende Lagtingslov, en Lov, som det ærede Medlem har været med til at indstille til Fremme. Dette tillader jeg mig paa det kraftigste at understrege.

Det ærede Medlem opholdt sig en hel Del ved de færøske Embedsmænds tidligere Anneksionslyster. Jeg skal ikke forsvare dem. Der har vel ogsaa den Gang været Folk, som har været Egoister. Jeg skal heller ikke angribe dem, fordi deres Optræden maaske alligevel kan have været velbegrundet. Men det er der ikke nogen Anledning til nu efter over 100 Aars Forløb at komme nærmere ind paa. Jeg maa dog tillade mig at sige, at det synes at fremgaa af denne Sag, at det ikke længer er Embedsmændene, der har Anneksionslyster; det er netop en Embedsmand, som gerne har villet afstaa den Jord, der er tillagt hans Embede, og Amtmændene har ogsaa ved tidligere Lejligheder vist sig imødekommende med Hensyn til Afstaaelse af Dele af deres Embedsjord til Opdyrkning eller lignende. Nej, Anneksionslysterne er vist andre Steder, og jeg tror, at de i denne Sag maa søges hos det ærede Medlem. Deraf det ærede Medlems hele Optræden.

Justitsministeren (Zahle): Naar den ærede første Taler (Patursson) fremsatte den Udtalelse, at det her bliver betragtet som nogenlunde ligegyldigt, hvad Lagtinget tilraader, vil jeg sikkert have Tilslutning i den danske Rigsdag, naar jeg dertil siger, at det er en fuldkommen uberettiget Udtalelse. Lovgivningsmagten tager absolut det største Hensyn til, hvad Lagtinget tilraader. (*Effersøe:* Ja). Nu har Lagtinget tilraadet Salg af Aalekær-Gaarden til Thorshavn Kommune, og efter dette Raad har Ministeriet rettet sig og med Kongens Samtykke fremsat et Lovforslag derom i dette høje Ting. En Forudsætning for, at Staten kan følge dette Raad fra Lagtinget, er, at man anerkender Statens Ejendomsret til Aalekær-Gaarden. Hvis Lagtinget ikke anerkender, at Staten ejer Aalekær-Gaarden, kan Lagtinget heller ikke raade Staten til at sælge Gaarden til Thorshavn Kommune, selvfølgelig. Jeg tror derfor, at disse Paastande om, at Staten

ikke ejer Gaarden, kan vi lade staa alene for den ærede Talers Regning.

Dette Lovforslag gaar i eet og alt ud paa at følge et Raad, som er givet af Lagtinget. Lagtinget har desforuden, foruden at raade til at sælge denne Gaard, raadet til, at de 55 000 Kr., som Staten faar for Gaarden, skulde henlægges til en Jordefond, men hele Spørgsmaalet om Oprettelsen af en saadan Jordefond har ikke været Genstand for nogen videre Overvejelse eller Forhandling mellem Lagting, Amtmand og Regering. Derfor er dette Spørgsmaal efter min Mening ikke modent til Løsning, og for ikke at forsinke den hele Sag, for ikke at forhindre, at Thorshavn Kommune faar sit Ønske opfyldt om at købe Aalekær Gaard, maa jeg tilraade, at man ikke løser Spørgsmaalet om Jordefondens Oprettelse paa dette Forslag. Deri ligger ikke nogen Til sidesættelse af Lagtinget; tværtimod, som ærede Medlemmer vil have set, udtales der i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Spørgsmaalet om Oprettelse af en Jordefond maa tages op til Overvejelse for sig. Det er sikkert ikke Lagtingets samlede Krav, at den danske Rigsdag i eet og alt, i alle Enkelt-heder skal følge ethvert Raad, Lagtinget giver os; saa vilde Lovgivningsmagten her-nede jo slet ingen Rolle spille. Den Maade, hvorpaa Lagtinget her behandles, er saa fuldt ud hensyntagende, som det paa nogen Maade kan kræves, og jeg ser ikke nogen Grund til, at dette høje Ting skulde forandre sit Standpunkt i denne Sag.

Patursson: Den højtærede Justitsminister udtalte, at dette høje Ting, Rigsdagen i al Almindelighed, tog det største Hensyn til, hvad Lagtinget tilraader. Ja, man kan jo se noget forskelligt paa den Sag. Jeg er ikke i Tvivl om, at man i den danske Rigsdag i Almindelighed er velvillig stemt overfor Forslag, som fremkommer fra Lagtinget, men desuagtet maa man ogsaa være opmærksom paa, at der meget ofte gør sig forskellige Meninger gældende indenfor Lagtinget, baade med Hensyn til, hvad der sker i Rigsdagen, og med Hensyn til Sager, som afgøres udenfor Rigsdagen, nemlig gennem kgl. Anordninger, delte Meninger om, hvorvidt disse fremmes efter Lagtingets Villie. Jeg ønsker ikke her ved denne Lejlighed — der kan vel blive Lejlighed til det senere — at komme ind paa en politisk Diskussion med den højtærede Justitsminister angaaende den af ham fremsatte Anskuelse, ogsaa af den Grund, at den højtærede Minister — hvad jeg ikke har haft Lejlighed til at ud-